

Hans første Kærlighed.

En Fortælling om kongelig Daarskab.

Kongen	Herr V. møller.
Prinsen	Herr Hugo Bruun.
Wolffram	Herr P. S. Andersen.
Sibyl	Frk. Gudrun Houlberg.

I Berylien regerer den kolde, strenge og pligtopfyldende Kong Ottokar. Hans eneste Søn, Tronarvingen Prins Totila slægter ham ikke paa. Hos Sønnen er Faderens Barskhed og Kulde blevet forvandlet til Mildhed og Godhed, men Faderens bedste Egenskaber, den ubøjelige Vilje og store Handlekraft, der begge er af stor Betydning for en Regent, ejer Prinsen desværre intet af; han er et Stemningsmenneske, der helst lader sig beherske af Øjeblikkets Indskydelser, han er veg og eftergivende og mere følsom end godt er.

Mellem Kongeriget Berylien og Grænselandet Republiken Algistan var der længe en hemmelig Kamp, der omsider slaar ud i lys Lue, da Kong Ottokar erfarer, at Algistan har drevet sine militære Rustninger op til en saadan Højde, at Beryliens Eksistens er truet i allerhøjeste Grad. Kong Ottokar forelægger derfor i Statsraadet et Ultimatum til Algistan, der maa fremkalde Krig.

Hans Søn, der gribes af Smerte over al den Rædsel, der følger med Krigen, søger paa en lidt overilet Maade at afværge Katastrofen, men afvises haardt af Kongen og maa beskæmmet forlade Statsraadet.

Den næste Dag er der det store aarlige Marked i Byen,

som Kongen altid plejer at kaste forøget Glans over ved at møde personligt, men i Aar vil han paa Grund af den kritiske politiske Situation holde sig hjemme. Prins Totila faar nu den Ide at møde selv, dels for ikke at skuffe de brave Smaakaarsfolk, for hvem det kongelige Besøg har stor pekuniær Betydning, dels for muligvis at opleve et lille Eventyr under den muntre Fest.

Ledsaget af sin Hovmester indfinder Prinsen sig ved Markedet, hvor han morer sig fortræffeligt, men henimod Aften træffer han i et beskedent Cirkustelt endelig det Eventyr, han søger, en smuk ung Pige, som viser sig at være en Datter af hans gamle Tjener Wolffram.

Prinsens Interesse vækkes; han bebrejder spøgende Wolffram, at man har skjult en saadan blændende Juvel for ham saa længe. Den kloge, gamle Tjener svarer ikke derpaa, hans Alder har lært ham at være paa sin Post, thi han ved, hvilken Rolle de unge Borgerdøtre spiller i det Kapitel af Fyrsternes Historie, der benævnes kongeligt Daarskab. Men trods al sin Omhu har Wolffram dog ikke bemærket, at Prinsen har aftalt et Møde med hans Datter, og at hun ikke har sagt nej.

Medens den politiske Situation tilspidises, og Krigserklæringen kan ventes hvert Øjeblik, gaar Prinsen med kongelig Sorgløshed til Møde med den smukke Sibyl, og den forbi-

gaaende Forelskelse bliver til en alvorlig Kærlighed, som baade Sibyl og Prinsen betragter som en Pagt for Livet.

Den gamle Wolffram opdager imidlertid, at Prinsen og hans Datter mødes. Han finder de to unges Mødested og bebrejder Prinsen, at han søger at lokke hans Datter.

Prinsen gaar trodsigt bort; han elsker Sibyl, og hendes taabelige gamle Fader kan ikke gribe ind i hans Liv, men Wolffram taler kloge Ord, der er spildte. Omtrent samtidig med disse Begivenheder bliver Krigen mellem Republiken Algistan og Kongeriget Berylien en Kendsgerning.

Meget hurtigt griber Krigen om sig. Prinsen skal til Fron-

ten. For sidste Gang møder han sin Elskede, det er det sidste Møde for lange Tider, og Sibyl er meget bedrøvet. Uopfordret lover Prinsen at tale med sin Fader samme Dag; han vil afkræve, at Kongen skal adle Sibyl, kræve, at Kongen skal anerkende hans Valg.

Samme Aften opsøger Prinsen sin Fader for at vinde ham for sin Plan, men kort forinden har Kongen haft Besøg af Wolffram, og denne har fortalt alt. Kongen har beroliget den gamle Tjener, der virkelig er angst for at miste sin Datter, og noget lettere i Sindet gaar han bort, hjem til sin Datter, der drømmende og endnu optaget af det sidste Mødes Vemod, ikke hører sin Faders advarende Ord.

Prinsen faar ikke nogen god Modtagelse. Kongen er streng og afvisende, Prinsen ung og hidsig.

Kongen bebrejder heftig sin Søn, at han i en alvorlig Tid beskæftiger sig med disse Daarskaber og nægter paa det bestemteste at anerkende Prinsens Valg. Prinsen vil ikke bøje sig under sin Faders Vilje, og hans Trods resulterer i, at Kongen fratager ham Kommandoen og idømmer ham Kvarterarrest, indtil han har slaaet sit umulige Projekt af Hovedet.

Prinsen føres bort.

En Uge gaar. I sin ensomme Bolig beskæftiger Prinsen

sig med tekniske Studier. Paa Kortene følger han anspændt sit Lands og Fjendens Soldater, alle hans Tanker er i Krigen, og hans egen Kærlighedshistorie er traadt i Baggrunden for de vilde og stormende Begivenheder, Krigen fører med sig.

Han er Soldat, han sørger over at være uvirksom, men Prinsen bliver ubøjelig, og Kongen gaar bekymret og vred bort.

Men den gamle Wolffram, der følger med Kongen og forstaar, at de to unges Lykke maa ofres for de højere Hensyn, beslutter nu selv at gribe ind.

Ved at faa sin Datter til frivilligt at træde tilbage, skim-

ter han en Udvej til at forsone Faderen og Sønnen.

Den dybt bedrøvede Sibyl føres til Kongen; han formaner hende og styrker hende i hendes Forsæt, og han overgiver hende den Sabel, som han har frataget Sønnen.

Sibyl gaar til Prinsen, og denne, der netop i et Syn har set en af sit Lands smukkeste Byer forvandlet til en hærget, ukendelig Brandtomt med sønderskudte Huse og ødelagte Hjem, sanser kun Krigen.

Han maa derud, hvor Striden udkæmpes, og hans Lands Skæbne afgøres, og han griber efter Sablen, Symbolet, der tilbagegiver ham hans militære Rang og aabner ham Vejen til Krigsskuepladsen med dens Nederlag og Sejre.

Han ænser ikke den bedrøvede Sibyl, for hvem alt Haab nu er bristet; han ser hende maaske ikke engang. Først da Døren mellem hende og ham er faldet, besinder han sig og vil vende om, men han gør det ikke; han forstaar, at Drømmen er forbi. Fyrster vælger ikke, deres hele Liv bestemmes af andre, og højere Hensyn end et eller to Menneskers Lykke har afgjort hans og Sibyls Skæbne. — — —

Megen Trøst har Wolffram ikke bragt sin Datter, og han føler selv, at hans Ord er farlige og uden Betydning, men han slaar sig til Ro med, at Tiden maaske vil hjælpe.

Nogen Tid efter, at Prinsen er afgaaet til Fronten, tager Sibyl Afsked med sin Fader. Ogsaa hun føler sig draget mod Kampen. Under det røde Kors' Fane vil hun sammen med andre opofrende Kvinder bringe Hjælp til Krigens Ofre. Maaske ledes hun ogsaa af et lønligt Haab om endnu en Gang at se den Mand, hun elsker og ikke kan glemme.

Sibyls Ønske gaar i Opfyldelse, men det er det sidste Møde. Dødelig saaret af en Granat føres Sibyl til et Hus, hvor det militære Hovedkvarter er opslaaet, og her dør hun i Prinsens Arme.

